

HOTEL DE STERVENDE OLIFANT

Joris Denoo

Genre

Tragikomedie

Duur

Ongeveer twee uur

Hoofdthema

Bloeddoping in de wielrennerij

Setting

Hotellounge (balie/salon met sofa en enkele lichte fauteuils) & eetzaal & tuinterras

(Drie decors, door hotelpersoneel zelf vlot beschikbaar, voor publiek zichtbaar.)

Personages

Eric Decat, 'apotheker in ruste', feitelijk bloeddopingdokter (statisch, 'chic', slank, met vreemde humor)

Philippe, baliebediende, barkeeper, ober (gevat, laconieke type, soms hoogdravend)

Ellen, kamermeisje (small talk & humor)

Pascale, kamermeisje (idem dito, toch wat 'platter' nog)

Skinov, Dimitri, Bulgaarse hotelkok (eerder koel, toch gevat)

Hugo Willems, hotelmanager (wat krampachtig met personeel, hielenliker t.o.v. Ruud Redereicker. Pas gescheiden, woont tijdelijk in hotel zelf in kamer op tweede verdieping)

Brent Goeminne, Lennart Craeybeckx, beroepsrenners

Frans & Hermine Van Looy, zestigers, hotelgasten (vrouw dominerend, vief & vaak snerend; man laat haar oogluikend begaan)

Ruud Redereicker, eventjes hotelgast & redacteur van hotelmagazine DAY&NIGHT

G1 (eerder chique vrouw, 45, anoniem), G2 (man, eind 30, anoniem), G3/4 (Francky & Maïté, prille veertigers), hotelgasten. G2 komt wel vaker cynisch uit de hoek; bij G1 is dat wrang en verdrietig. G3/4 'neutraal'; de vrouw heeft hier de bovenhand.

M1 & M2, politierechercheurs/parket

Personeel MUG

Specifiek

Na elke scène weerklinkt het getrompetter van een olifant. (Drie uitzonderingen: na slotscène ACT I, waar nerveus autogetoeter van een volgwagen weerklinkt, idem dito na monoloogscène 3 in ACT II en ten derde ook op het einde van het stuk.) Laat telkens via licht (duister) en geluid (olifant, wagengetoeter) de kans om van scène te veranderen zonder doek te moeten gebruiken. De overgang kan letterlijk zichtbaar gerealiseerd worden door baliebediende Philippe plus twee kamermeisjes Ellen en Pascale. Dat klopt met de gang van zaken in een hotel. (Eventueel een duidelijke wandklok waarop uur weergegeven kan worden, zowel in salon/balie als in eetzaal.) Op de balie staat – de naam van het hotel indachtig – een vreselijk cliché: een lelijke schemerlamp in de vorm van een olifant met een zadel en baldakijn.

In lounge & eetzaal uiteraard wat 'behangmuziek', volume naargelang van de situaties.

Toon

De dialogen moeten 'fel' worden gevoerd. Nadrukkelijk laconiek, en waar het past: hilarisch, cynisch, ironisch, morbide. Ieder personage heeft zijn/haar eigen gehalte aan humor.

ACT I

01

{ Hotelbalie met bediende Philippe (naamkaartje). Daartegenover salon/zitplaats met bar (die op verzoek ook door Philippe wordt bemand). Bel, olifantschemerlamp, vaas bloemen, computer. Brochures en magazines op salontafel en in hangrek. Naam hotel 'BINNENSTEBUITEN' aan salonraam dat op straat uitgeeft. }

(Nette 50+'er komt binnen. (Eric Decat). Grijzend achterovergeharkt haar. Slank. Knipt paraplu dicht. Fatsoeneert zich vluchtig voor spiegel bij paraplubak; het is blijkbaar bar weer.)

ED – Goeiemiddag. Ik ben klaar met het proza van het leven; nu volgt de poëzie. Of is het omgekeerd? We zullen zien. Hoe dan ook: mijn ziel zit gevat in gelatine. Ik lil; ik ril. Een kamer voor één persoon, graag. Dit is toch geen boerenhotel hé?

PH *(beetje verbaasd na zo'n tirade)* – Hé? Nee. Ja. Welkom in hotel De Stervende Olifant, meneer. Eén persoon, zegt u?

ED – Ja. Dank u. Hebt u nog een eenpersoonskamer vrij? Ik wil rust. Ik heb het schijt aan boeren, tractoren en hun betogingen. Zelfs het centrum van de stad zat verstopt: een echt stadsinfarct.

PH – O, de boeren, ja: vervelend. Willen meer centen voor hun melk, maar vernietigen een groot deel van hun groenten. Of zijn dat dan de tuinders? Weet niet. Ja, we hebben nog vacante kamers. Zeer zeker, meneer. Kamer 14 bijvoorbeeld, eerste verdieping, zicht op de tuin. Dat is een mogelijkheid. Ook aan de straatkant ...

ED – Dat is prima. De kant van de tuin, bedoel ik. Of is die aan de straatkant groter? Zijn er nog andere vrij?

PH – Even kijken: drie vooraan, twee achteraan. Aan u de keuze. Aan de voorzijde moet u er natuurlijk wat rumoer van de straat bijnemen. Maar misschien houdt u daarvan? Op de tweede verdieping hebben we de kleinere kamers, maar die ...

ED – Doe me maar de tuinkant dan. Ik lees graag.

PH – Oké, zoals u wil. De 14 dus. Mag ik wat identiteit van u, meneer? We moeten sedert ...

ED – Alstublieft. Eric Decat. Geen geheimen. Haha. Slap seizoen? Vijf vrije kamers, bedoel ik? Of meer? Of blijven die niet vrij?

PH – O, dat kan rap veranderen. Maar momenteel zitten we inderdaad niet vol. Het topseizoen moet nog beginnen. Tiens: was dat u niet die gebeld had in verband met vrije kamers? Eh ... is het voor één overnachting met ontbijt?

ED – Eh ... nee, neenee. Schrijf u alvast maar drie overnachtingen in. Half pension. Ik moet vaak de deur uit. Gebeld? Dat kan best zijn; ik bel zoveel dat ik het meer weet. Betaal ik vooraf?

PH – Dat kan. Aan u de keuze, meneer Decat. In De Stervende Olifant voeren we een soepel beleid.

ED (*mimiek in spotgrijns omwille van die grote woorden*) – Vooraf dan. Liefst vooraf. GOLDCARD goed?

PH – Goed hoor. Hier is het gleufje. Bagage, meneer? Auto? We kunnen ...

ED – Alleen deze handbagage hier. Ik gebruikte meteen al de gastenparkeergang. Geen probleem.

PH – Ah. Oké.

(Verder de klassieke plichtplegingen. Sleutel. Betaling. Wat brochures.)

PH – Zo, meneer. Een aangenaam verblijf in De Stervende Olifant gewenst. Hopelijk hebt u wat aan de brochures. Ontbijt van 7 tot 10 in het zaaltje hier onmiddellijk rechts in de benedenhal. Apart rokerscompartiment aan de kant van de tuin. Engels ontbijt mogelijk als u daarvoor vooraf intekent in het eetzaalregister. U kunt ook nog altijd op vol pension overschakelen indien u dat plotseling zou wensen. Twee warme maaltijden per dag; het avondmaal iets lichter: onze chef-kok is een Bulgaar van de tweede generatie.

ED – Ontbijt volstaat voorlopig. Overdag heb ik zaken in de stad. Zelfs er buiten. Als de boeren het toelaten welteverstaan. Maar wellicht gebruik ik hier ook af en toe de avondlunch. Of een middagmaal. Ik laat het wel tijdig weten.

PH – Een telefoontje naar de receptie volstaat in dat geval, meneer Decat. Het is zoals u wenst. Eh ... uw opmerking bij het binnenkomen ... Bent u misschien een dichter, meneer? Een schrijver? Als ik zo nieuwsgierig mag zijn ... Dat klonk zo ... zo ...

ED – Van dat schijt en die boeren?

PH – Neenee! Eh ... uw hart in gelatine en zo ... proza ... poëzie ...

ED – Ah ... Nee, mijn beste ... *(buigt zich wat naar het naamkaartje toe)* ... Philippe, nee. Geen dichter. Ik ben *(iets uitdrukkelijker nu)* apotheker-seriemoordenaar. Daar kijkt u van op, hé?!

(Verdwijnt lachend, een ietwat verbaasde bediende achterlatend.)

PH *(tegen zichzelf)* – Rare kwiet. Goed gekleed, dat wel. Proper type. Ik wil direct tekenen voor over vijftwintig jaar. *(Monstert zichzelf even in spiegel boven paraplubak.)*

(Kamermeisje Ellen passeert. Betraapt Philippe voor spiegel.)

E – Tevreden over je smoeltje, Philippe? Of zit er een neuscorrectie aan te komen?

PH – Ah, Ellen, goeiemiddag. *(Nog even vlug om het hoekje checkend. Samenzweerderig articulerend daarna:)* Uitkijken voor kamer 14!

E – Maar 14 is toch al in orde? Ik kom net van de eerste verdieping.

PH – Jaja, maar er zit nu een seriemoordenaar in. Hij heeft daarnet ingecheckt.

E – *(spottend, grijpt met beide handen naar hals)* Seriemoordenaar? Lekker creepy hé? *(Spottend, een bekende horrorfilmtitel parafraserend.)* *I know what you did last night in The Dying Elephant!*

PH – Pas op of hij steekt je hart in gelatine. En hij is ook pillen ...

(Hotelmanager Hugo Willems passeert nu. Philippe en Ellen op slag ter order. HW werpt even een blik in het gastenboek op de computer. Ellen rept zich naar haar werk. HW korte knik naar Philippe. Verdwijnt weer.)

PH – ... draaier.

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

{ Idem dito balie & salon/bar. Slecht weer houdt gasten alsnog binnen: Eric Decat, ouder echtpaar Hermine en Frans Van Looy in brochures & magazines bladerend. Philippe achter bar. }

*(Even stilte; men drinkt iets; men gluuft af en toe naar buiten. Aan de reacties te zien is het bar weer. Druppels biggelen van **TNAFILO EDNE-VRETS ED LETOH**)*

FVL *(onverwacht)* – Het regent nog altijd oude wijven.

HVL *(geprikkeld)* – Voila, daar heb je het weer: waarom mag het geen oude venten regenen? Waarom moeten dat in hemelsnaam altijd ... vrouwen zijn? Hé?

ED *(beleefd lachend)* – Haha: maar daar bestaat een liedje van hé, mevrouw: *It's raining men*.

PH *(de opmerking overnemend, zingend)* – *It's raining men, halleluja ...*

ED – Zie je wel; die kent zijn klassiekers. Een man op zijn plaats. Sorry voor alweer een man, mevrouw ...

HVL – Van Looy. Allebei.

FVL *(beetje zegevierend, maar niet ter zake)* – Er is ook een *Rainman* ...

PH – *(keel schrapend)* Meneer ... Meneer Decat, verschoning, maar dat van die seriemoordenaar: *(hierbij kijkt het koppel met een ruk op)* ... dat meende u toch niet, hé?

ED – Mijn beste ... Hoe heet u ook weer?

PH – Philippe.

ED – Mijn beste Philippe: alleen het eerste stuk was de waarheid, hoor.

PH – Apotheker dus? O ... sorry! Als ik zo vrij mag zijn ... *(Koppel kijkt gerustgesteld/bewonderend naar ED.)*

ED – Precies, en in ruste. Vertel het niet door. Als ik ook zo vrij mag zijn. Ik ben aan het uitbollen, zoals ze zeggen. Er zijn grenzen aan de gezondheid. Ik wil hier stretchen, onthaasten en nog veel meer van dat moderns.

PH – Haha.

HVL – O ... bent u apotheker? Meneer? ... Geweest? Apotheker geweest? Mooi beroep. Over gezondheid gesproken: er zijn hier blijkbaar maar twee seizoenen meer: de herfst en de meimaand. Kijk nu toch weer een keer

naar buiten! Een schande. Er zijn al zoveel depressies als er paraplu's zijn. De prozac zal weer over de toonbanken vliegen.

ED (*beetje overdonderd, gespeeld verbaasd*) – Ah ja?

FVL – Ja, laten we naar de Carabijnen verhuizen. Of hoe heten die zonnige strooienrokjeseilanden ook weer?

(Er komt nu een jonge kerel inchecken: Brent Goeminne. Is chic-sportief gekleed. Type gepeesde renner. Rolvalies. De gesprekken vallen stil.)

PH – Meneer ... Ik kom eraan! (*Philippe van bar naar balie.*)

(Frans & Hermine Van Looy weer aandacht voor magazines; Eric Decat nipt nadenkend aan een glas en observeert ondertussen zijdelings de nieuwe gast. Brent Goeminne kijkt ook een paar keer achterom, naar Eric Decat.)

PH – Eh ... een eenpersoons, meneer? Of ...

BG – Verdomde boeren ... De hele ring rond 't stad zat vol; boeren met hun tractoren. Ja, ja, eenpersoons. Tot morgen maar. Is er nog iets vrij?

PH – Zeker. Hebt u een voorkeur? Straatzijde? Tuinzicht? De 16 op het eerste bijvoorbeeld is nog vrij. Ruim, met alle faciliteiten.

BG – Wat is de 16? Waar ligt ...

PH – Dat is een kamer met zicht op de tuin. De andere kamers op het eerste ...

BG (*even weifelend, draait zich halfom, ziet Eric Decat quasi onmerkbaar knikken, draait zich dan weer beslist om naar de balie*) – De 16, graag.

F tot H (*haar olijk aanstotend*) – De 16, klinkt nogal Wetstraatachtig hé, haha.

HVL (*bestraffend*) – Houd u in, gij!

(BG heeft het gehoord, draait zich andermaal om, bekijkt even de heer en mevrouw Van Looy, daarna ook kort verstandhoudend blikje met Eric Decat – die even kort maar laag de duim omhoog steekt – , haalt schouders even op en verricht dan verdere plichtplegingen aan de balie.)

PH – Mag ik uw ID even overnemen, meneer?

BG – Idee??

PH (*glimlachend, lonkend naar salongroepje in verband met een succesje*)
– Uw identiteitsbewijs, bedoel ik. Sorry voor de onduidelijke afko. We zijn namelijk verplicht ...

BG – O ... ja ... paspoort ... hier.

PH (*half fluid meearticulerend terwijl hij in gastenboek op computer intikt*)
– Brent ... met een t ... Goeminne ... twee n'en ... (*Plots opkijkend*) O, maar dan bent u ... Dan moet u ...

(*Salongasten kijken alle drie op.*)

BG (*ongemakkelijk*) – Ja ... eh ... Maar ik wil me hier in stilte voorbereiden, als u me goed begrijpt. Druk seizoen hé. Ik eh ... (*Plukt een opgevouwen euroflapje uit zijn zak en stopt het Philippe toe*) Discretie wordt geapprecieerd, oké? Rust is belangrijk.

PH (*gebaar vinger aan neus; flapje wegmoffelend*) – Oké meneer Goeminne!

(*Frans en Hermine kijken elkaar lichtjes verbaasd aan; Eric Decat knikt ze geruststellend toe. Ze knikken terug, maar toch onbegrijpend schouderophalend naar elkaar.*)

ED (*plots half uit sofa, uitgestoken hand*) – Ik stel me toch maar even helemaal voor, mevrouw, meneer: Eric Decat.

FVL (*blij-verbaasd*) – Ah ... O ... Frans. Frans Van Looy. En Hermine hier.

HVL – Hermine. Aangenaam, meneer.

ED – Van Looy. Dat begreep ik daarnet. al. Aangenaam. (*Hermine glimlacht gelukzalig.*) Lang verblijf hier in De Stervende Olifant?

FVL – Lang genoeg voor enkele familie zaken. En een beetje cultuur hé.

(*Ander kamermeisje, Pascale, passeert nu ook even. Monstert BG bewonderend van achteren, terwijl die na een korte knik richting salongasten verdwijnt naar kamer 16. Ze fluistert daarna Philippe wat in het oor. Hij antwoordt fluisterend bevestigend; ze verdwijnt weer. Eric Decat kijkt op dat alles nauwgezet maar stiekem toe. Philippe blijft nog lang naknikken, beetje extatisch. Glimlacht dan geheimzinnig naar salongezelschap en wrijft balie schoon met een doekje.*)

ED (*Gordijntje opzij duwend, naar buiten turend*) – Tiens, het regent precies al minder. Of helemaal niet meer. Eindelijk. (*Biggelende druppels zijn verdwenen.*)

HVL – Dat werd tijd; over twee weken is 't verdorie al de meimaand!

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

03

{ Ruimte idem dito als vorige scènes. Vroege namiddag (evtl. kan in het stuk een wandklok telkens het uur per scène aangeven). Twee kamermeisjes Pascale en Ellen even uitblazend in salon. Philippe is er eerst niet. Dan wel. Ook kok Skinov komt even later binnen. }

P – Ik versta mij niet aan die gast van 14. Je weet wel: die propere potloodstreep.

E – Die chique grijze type?

P – Ja. Hij zeult permanent met bagage over en weer, maar je ziet er niets van op zijn kamer.

P – Hij eet zijn valiezen zeker op?

E – Haha!

P – Er bestaat toch ook eetbare lingerie hé, Ellen.

E – O, dat ware een nieuwigheid: eetbare koffers. Een gat in de markt: duik met mij in de eetbare koffer! *Your place or mine, baby?*

P – Hij was toch seriemoordenaar hé, volgens Philippe.

E – Ja: valiezenmoordenaar. (*Dreigend, met klauwvingers muilkorf nabootsend uit de film.*) *The Silence of the Luggage, grr!*

P – En die stoot van de 16 is alweer weg. Jammer. Die was nog dunner dan een potloodstreepje. Heb je dat model gezien? Djeezes! Heb d'at eens tussen uw billen! Die mag zo bij mij naar binnen fietsen. Of mij een keer goed oppompen. Daarmee hou ik het zeker een hele Ronde van Vlaanderen uit.

E – Hahaha. Ja, jammer dat die weg is. Zo'n parmantig kleurpotloodje.

P – Maar hij lekt, geloof ik. Er zitten gaatjes in zijn lijf. Ik vond hier en daar van die kleine ronde pleistertjes op zijn kamer. Ja: het regende gisteren ook fel hé.

E – Maar zo'n lijf! Er mogen nog gaatjes in zijn. Hij mag best wel een keer bij mij komen lekken.

P – Perfectie is saai hé.

(Philippe komt iets aan de balie regelen.)

P – Philippe: weet jij wie die gast van 14 is? Die legt hier meer kilometers af dan wij. En al die tassen en koffers ...

PH *(verstrooid)* – Ewel, dat is die seriemoordenaar hé. *(Gedachteloos, blik op computerscherm.)* Hij verbergt misschien de ledematen van zijn slachtoffers in die koffers. De hoofden ... *(concentreert zich nog meer op scherm nu)* ... de hoofden stopt hij in kleinere tassen ... de tassen van de dames zonder hoofd hé ... Vuitton hé ... Het oog wil ook wat.

E – Als ik het niet gedacht had! *(Weer wurggebaar met handen, maar nu om hals van Pascale.)*

P – Allez, zever niet. Ken je hem? Een voyageur? Een valiezenfetisjist?

PH *(nu opkijkend)* – Maar dat is gewoon een apotheker, meisjes. En hij is met pensioen, zei hij. Hij leest graag, zei hij; waarschijnlijk zitten zijn koffers vol met boeken.

P – Aha, of met pillen en poeders. Wat komt hij hier in De Stervende Olifant doen? Het is hier precies geen pension voor ouwe dozen à la Agatha Christie hé.

PH – Uitrusten, zeker? Daar vraag ik niet naar hé. Dat is privé. Zou jij verklappen wat jij komt doen als je ... als je ...

P *(argwanend, onderbrekend)* – Een apotheker in een hotel?

E – Hij heeft het blijkbaar wel druk met zijn valiezen. De buit van zijn bende wordt hier in 't diepste geheim verdeeld. Een rare apotheker, als je 't mij vraagt. Hoe chiquer die typen eruitzien, hoe gevaarlijker.

PH *(ernstig)* – Is de eerste verdieping al helemaal gedaan?

E – We beginnen over tien minuten aan de rest.

(Belgerinkel en drukte van een binnenkomende. Kok Skinov arriveert. Type extravert/olijk, maar toch overwegend droog en laconiek. Hij heeft een krat met groenten mee.)

S – Man met smaak *passing by!* Man met smaak *passing by!*

PH – Ah, chef Skinov. Meneer Willems vroeg daarnet naar je. Kwartiertje geleden of zo.

(Skinov negeert opmerking met schouderophalen en werpt een blik in het gastenboek op de computer.)

S – Veel volk? Verse gasten? Een autobuslading valse tanden?

PH – Slapjes. Een stuk of zeven. Er is wel gereserveerd. Maar de coureur van 16 is alweer vertrokken.

(Eric Decat passeert met een handkoffer en een wieljiesvalies van buiten naar binnen. E & P stoten elkaar even aan.)

P – Zie je wel! Nog twee.

E – Ja: weer twee van die eetbare valiezen. Raad wat erin zit.

P – Maar de beste blijven jammer genoeg nooit lang.

PH – Bedoel je die ...

E – Ja: die magere lat met die lekkages. Alweer foetsie.

P – Het is dan ook een coureur hé; die zijn het gewend om te ontsnappen. Allez: de goeie toch. Gauw, we vliegen er weer in, Ellen. Een sprintje tot op het tweede? We hadden afgesproken om zo weinig mogelijk de luie lift te gebruiken hé. Zo krijgen we misschien rennerskontjes.

S – Dames: senseootje in de bijkeuken klokslag vier uur! Yoghurtkoekje toe. Niet vergeten. Dimitri trakteert.

E – Ja, maar meneer Willems mag dat weer niet zien, zeker.

PH – Dan is hij naar de bank. Hij vertrekt gewoonlijk om kwart voor vier.

S (vinger opstekend, verdwijnend met zijn krat) – Vier uur! Man met smaak! Senseo! Yoghurtkoekje! Man met smaak! Disappearing now! (Gevolgd door een gigantische 'boer', wat tot groot protest van de drie leidt.)

PH – Boerse Bulgaar!

E & P *(door elkaar)* – Keukenzwijn! Botte papzak! Varken! Opgeblazen keukenkikker!

PH *(besluitend roepend)* – Skijtov!

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

04

{ Ontbijtzaal. Eric Decat voortdurend sms'end, in zichzelf (soms half hardop) foeterend. Enkele andere (nog onbekende) ontbijters (G1, G2, G3/4). Ook Hermine en Frans Van Looy. Philippe, Ellen en Pascale bedienen de gasten. }

ED (*nu ook met gsm bellend*) – Nog een half lammetje, ja, dat is het. Ik ... nee! Neenee! Verdomd ... Zo veel nu ook weer niet ... Zeg, wil je er misschien mee op de openbare markt gaan staan, ja? (...) Ik (...) Nee (...) Nee (...) Ja ... jaja (...) Acht liter. Gesneden brood. Kalme bezetting, ja... Hoeveel? Nog een stuk of vijf, denk ik. Jaja ... dat is geregeld. Kamer 16 voorlopig. Hopelijk ... Ja, nog op het tweede ... Ik regel de ajuin in de pap nog ... oké ...

FVL (*tot zijn vrouw*) – De dokter is naarstig aan het telefoneren.

HVL (*korzelig*) – Hij is geen dokter; hij is gepensioneerd apotheker. Zelf gezegd.

FVL (*op tenen getrapt*) – Jaja ... zelfde pot nat ... allemaal dezelfde kwakzalvers. Een apotheker is toch ook een soort dokter zeker?

HVL (*lichtjes spottend*) – En jij? Jij bent de heilige Bureaucratus, hé Frans? Met een kwikzilveren carrière achter de rug.

(Intermezzo terwijl Ellen koffiekannetjes brengt; ze zwijgen even.)

E – Alstublieft mevrouw, meneer. Rotweer buiten; geen weer om een olifant door te jagen. Zeggen we hier gewoonlijk.

HVL – Nee hé?

(Ellen stapt weg.)

FVL – Je bent vanochtend weer niet op je mondje gevallen.

E (*hoort het nog net, denkt dat hij haar bedoelt, keert een stapje terug*) – Eh ... pardon, meneer? Heb ik iets ... ?

FVL (*verveeld met de toestand, beschaamd*) – Eh ... o ... nee ... u niet ... !

E (*gerustgesteld weer doorstappend*) – O ... sorry.

HVL (*gesmoord stikkend van het lachen (zakdoek), overgaand in versliktoestand, hoesten ...*) – Hahaha! Ahahaha! Uche uche ... Bwuche bwuche ... Hihhi ... Iche iche iche !!

(*ED & andere ontbijters slaan dit zijdelings gade. Frans Van Looy kijkt even verveeld rond, schouderophalend, zijn vrouw onhandig op de rug slaand. De bui waait over.*)

FVL – Potverdorie, subiet heb je die apotheker nog echt nodig, jij!

HVL (*onverbeterlijk, nog nalachend, tranen uit ogen wrijvend*) – Ja ... hihihi ... voor een beetje kwak en een beetje kwik ... hihihi ...

FVL – Stop het nu maar. Ze kijken.

ED (*alweer met gsm bezig*) – Maar ja! Nog voor de middag. Kamer 14. De Stervende Oli ... (...) Een stuk of zeven. Het station is tien minuten te voet. Eh ... nee ... (...) Dan moet hij maar Engels praten, *damned*, iedereen kent toch Engels? Spreek ik Latijn misschien? Laat hem in De Gouden Os logeren ... ja ... Dat hij zijn plan trekt ... Lennie zal hem daar wel vinden. Het duurt hier toch geen dagen hé ...

PH (*komt informeren*) – Alles in orde, mevrouw?

HVL – Niks aan de hand, dank u wel. Te royaal geweest met het pepervat.

PH – Dat kan gebeuren, mevrouw. Nog wat koffie bijschenken, meneer?

FVL – Eh ... ja, alstublieft.

HVL (*olijk*) – Ja, geef hem nog een kwakje.

PH – Breng ik een nieuw eitje, mevrouw? Een vers?

HVL – Niet nodig, jongeman, dank u.

(*Er komt nog een idem dito sportief-chic type binnen om te ontbijten: de eveneens gepeesde beroepsrenner Lennart Craeybeckx. Het is duidelijk dat Eric Decat hem in het vizier heeft. Het valt op dat Lennart Craeybeckx hem ook in de gaten heeft. Ze vermijden evenwel elkaars blikken. De gast G1 lijkt ook bijzonder geïnteresseerd. Wordt zenuwachtig bij zijn verschijning. Maakt zelfs even een gebaar in zijn richting. LC negeert haar.*)

E (*toesnellend*) – Meneer Craeybeckx! Uw tafeltje ...

LC (*joviaal*) – Lennart, het is Lennart.

E (*timide*) – Lennart ... laat het u smaken, meneer Lennart. Er is ook muesli. En thee.

LC – Eieren?

E – Daar op het buffet. Spiegel of roer of in een dopje, zacht of hard.

LC – Ah, heerlijk. Dank u wel. (*Gaat zich bedienen. G1 volgt hem voortdurend met haar ogen.*)

FVL (*over het tafeltje heen buigend, fluisterend*) – Dat is een bekende beroepsrenner, Hermine. Die daarnet binnengekomen is. Van een ploeg die je veel op tv ziet. Eh ... zoals die vorige die hier zagen inchecken, maar die was nog bekender. Die is alweer weg.

HVL (*even omkijkend*) – Ah ja?

FVL – Scherp als een mes hé ...

HVL (*probeert een broodje doormidden te snijden*) – Wat niet van de messen van De Stervende Olifant gezegd kan worden. Roep es een keer die coureur, Frans. Hihhi ...

FVL – Zot mens!

HVL – Maar ik geraak niet door dat broodje hier!

FVL – Misschien komt hij hier zijn batterijen opladen.

HVL – Scharensliiep gevraagd! Scharensliiep gevraagd!

FVL – Over een paar maanden start de Tour de France weer. Wat gaat de tijd toch ...

HVL – Of een zaag. Misschien lukt het met een zaag. Een (*kijkt uitdrukkelijk naar haar man*) ouwe zaag zelfs. Met valse tandjes.

P – Zie je die magere kerel daar? Dat is weer zo'n *stud* hé! Zoals die andere.

E – Ja, die andere zat ook op de 16. Verdorie, ze blijven nog altijd mooie modellen maken, zelfs met een slurfje. Zeg: weet je wie dat is? Dat is Lennart Craeybeckx, een fameuze coureur. Ik heb hem net bediend. Ik zag zijn naam op de gastenlijst.

P – Steek maar een tandje bij dan. Zeg: zou die ook weer lekken, zoals de vorige?

(Eric Decat verdwijnt nu – gsm'end – en fluks daarop slikt Lennart Craeybeckx haastig de restjes door, neemt een vlugge slok en staat ook op om naar zijn kamer te verdwijnen.)

P – Kijk: een ontsnapping!

E – Hihi!

HVL *(weer omkijkend naar LC)* – Geen wonder dat die zo scherp als een mes staat. Hoelang heeft hij hier gezeten? Drie minuten? Wat een doorja-ger!

FVL – Hij wint hier alleszins het klassement van de strijdlustigste. Hij krijgt een rood rugnummer van de koersdirectie. *(Een tijdje later, een krant openvouwend)* Maar die apotheker op rust is ook een zenuwachtig-aard, als je 't mij vraagt. Die staat ook in het rood.

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

05

{ Andermaal ontbijtzaal. Nog altijd Hermine en Frans Van Looy. Ellen. Philippe. Enkele andere gasten (G1, G2, G3/4). Pascale komt ook helpen bij het afruimen. }

P *(afruimend bij koppel Van Looy)* – Plannen voor vandaag, mevrouw, meneer?

HVL – Nog een kannetje koffie graag. En wat warme melk.

FVL *(Naast krant heen kijkend)* – Dat bedoelt ze niet, Hermine.

HVL – Ah, is dat dan geen goed plan misschien?

FVL – Zot mens.

P – Komt eraan, mevrouw. *(Pascale gaat naar buffet en we horen haar duidelijk tegen Ellen zeggen:)*

P – Ga jij dat wijf beschenken, Ellen? Dat is nu al haar derde kan, verdo-rie. Warme melk ook voor de koe. Maar ik moet dringend plassen. Dat komt ervan.

E – Oké. Ik zou zelf de muren oprijden na drie kannetjes koffie. Of begin-nen lekken, zoals die kerel met die pleistertjes.

P (*verdwijnd*) – Ja, straks hangt ze ondersteboven in de gordijnen.
(*Roepend*) Philippe! Ik ga mijn neus even poederen!

PH – Oké! (*gasten G3/4 bedienend en clichématig informerend naar plannen. Mag simultaan. Hier ook proberen **visuele symmetrie** in het tafereel te bekomen.*)

PH – Plannen voor vandaag, mevrouw, meneer? Het weer is al een beetje beter.

G3/4 (*door elkaar onduidelijk murmelend, meer onder elkaar dan naar PH toe*) – Mmm ... weet nog niet ... eh Maité? ... vergadering ... nee ... waarschijnlijk later op de dag ... Francky hier ... eh, Francky? ... we zien wel ... die vergaderdrukte ...

PH – Hangt zeker een beetje van het weer af hé?

E (*idem dito, even verderop HVL en daarna G2 uitschenkend*) – Plannen voor vandaag, meneer? Het weer is al een beetje beter.

G2 (*een man, ook onduidelijk reagerend, eerder nurks*) – Nee ... niet speciaal ... nee ... Ik zie wel hé ... Misschien later op de dag ...

E – Hangt zeker een beetje van het weer af hé?

G1 (*een pronte vrouw, even verder aan ander tafeltje – vrij onverwacht, vinger in de lucht als in een schoolklas, geknip*) – Meneer! Mevrouw! Hebt u een suggestie voor vandaag?

(*Philippe en Ellen staken even hun werkzaamheden en kijken elkaar gelijktijdig aan. Dan zeggen ze hardop synchroon:*)

PH & E – HOUDT U VANDAAG MAAR REKENING MET EEN STEVIGE BOERENBETOGING IN HET STADSCENTRUM, MEVROUW!

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

06

{ Salon/balie/toegangshal. Ruud Redereicker – redacteur van hotelmagazine DAY&NIGHT – komt twee overnachtingen boeken. Manager Hugo Willems en kok Skinov worden erbij geroepen voor een interview. }

PH – Twee overnachtingen vol pension?

RR – Dat klopt. Vol pension. Hier hebt u mijn businesscard. Mijn bezoek is zakelijk.

PH – O ... ja. Dank u. *(Leest)* DAY&NIGHT?

RR – Precies. Ik ben Ruud Redereicker, redacteur van hotelmagazine DAY&NIGHT. Misschien kent u het blad? Wij reizen alle hotels af.

PH – Meneer Redereicker, tot uw dienst. Eh ... bel ik even ... ?

RR – Graag. Ik maak in opdracht van de hoofdredacteur een evaluerende reportage over De Stervende Olifant. Voor DAY&NIGHT dus. Contact met het management ware aangewezen. Ook de keuken interesseert ons uiteraard. Misschien gaan we ook een gesprek met een van de gasten aan.

PH *(verbaasd over dat 'ons' en 'wij')* – Bent u dan niet alleen? Volgt er nog iemand?

RR – Eh, ja, nee.

PH – O, omdat u ... Nee, verkeerd begrepen. Ons is u, hé. Is meneer Willems hier op de hoogte van? De manager?

RR – Nee, neenee; wij verschijnen graag onaangekondigd. Een ongedwongen momentopname, zeg maar. 'Naturel': onze reportages geven het 'naturel' weer.

PH – Aha, zoals de Michelininspecteurs hé. Momentopname ... Ja, maar het is wel een opname van twee dagen hé, meneer ... *(kijkt weer op kaartje)* Redereicker.

RR – Ruud Redereicker. 'Opname', haha, die zit. Ja, zo doen wij het gewoonlijk. Zouden uw manager en de chef-kok de tijd vinden voor een interviewgesprek? Vannamiddag misschien? En later nog een van de gasten?

PH – Ik bel nu even, meneer Redereicker. Met plezier. Hier is alvast uw sleutel. Kamer 8. Goed gelegen. Ik zet u straks op de gastenlijst, maar nu bel ik eerst.

RR – Dank u. Ik wacht wel even.

PH *(met de hand naar salon nodend)* – Alstublieft. *(RR gaat zitten en checkt voorraad magazines en brochures op tafeltje en in rekken.)*

PH *(intern telefonierend)* – Ja ... meneer Willems, Philippe van de balie hier. Er is hier iemand van een hotelmagazine die u ... wat zegt u? ... ja ...

inderdaad ... DAY&NIGHT ... ah ja ... DAY&NIGHT ... nee ... oké ... Een man ... Hebt u nu wat tijd? En Skinov wordt ook gevraagd ... ja ... Verwittigt u hem? Kunt u nu wat tijd vrijmaken? ... jaja ... is gebeurd hoor ... (*richt zich nu tot RR*) ... Iets om te drinken, meneer? Een verfrissing? Sterkmakertje? ... Afzakkertje? ... (*RR wuift weigerend*) ... ja ... nee ... Skinov, ja ... de kok ook ... de chef bedoel ik. Zal ik zeggen, meneer. Tot zo, meneer. (*Legt neer.*)

RR (*vragend opkijkend*) – En?

PH – Over een kwartier hier in het salon, meneer. Wenst u echt helemaal niks te ... ?

RR – Dan ga ik me vlug wat opschonen in mijn kamer. Tot zo. (*Verdwijnt abrupt.*)

PH (*plechtig tot zichzelf*) – DAY&NIGHT ... *in The Dying Elephant ... featuring ... (gaat zichzelf in spiegel boven paraplubak in ogenschouw nemen) ... the elephant man! (begint The Elephant Song te neuriën) People kill ... without regret ... although they fly ... by JumboJet ... let the world ...tuttut ... remember (...) Listen said the elephant ... (Gaat dan naar computer terug. Mompelt:)* Verdomd, ik kreeg alleen zijn businesscard, en geen ID. Nou, vooruit dan maar: zo gaat het ook. (*Tikt RR in op lijst.*)

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

07

{ In salon. Ruud Redereicker (tapet gesprek), Hugo Willems, Skinov. Philippe kijkt toe van achter de balie. }

HW (*handdruk, hartelijke begroeting*) – Meneer Redereicker! Hartelijk welkom in De Stervende Olifant. Willems Hugo, manager. En dit is Skinov Dimitri, onze chef-kok, eh ... tweede generatie.

S (*neutraal, geen handdruk, gaat onmiddellijk zitten*) – Meneer.

RR – Heren, met excuus voor de opvoering. Mag ik een kwartiertje van jullie kostbare tijd stelen? Ik dacht zo ... de namiddag is misschien de minst onrustige periode ... Geen probleem met het feit dat ik ons gesprekje tape? Het bespaart me ouderwets gekrabbel en verdraaiing van woorden. Ik hou jullie niet lang van het werk. Enkele vragen maar.

HW – Geen probleem. Iets fris ondertussen? *(Fronsend kijkend naar kok, hem bij voorbaat al aanmanend iets te ondernemen in dat verband, 'moest al gebeurd zijn'. Dan idem dito naar Philippe. Die reageren allebei geïrriteerd.)*

RR *(taperecordertje in de aanslag nu)* – Nee, dank u. Uw baliebediende bood het me al aan, daarnet. *(PH glimlacht breed, S knikt grimlachend van 'zie je nu wel'.)*

HW – Oké dan. Eh ... voor DAY&NIGHT hé ... Dat kennen we natuurlijk. Interessant. Wijd verspreid hé ... prima reportages. Verzorgde bladspiegels. Goede oplage. Een hele eer voor De Stervende Olifant om ...

RR *(uitdrukkelijk de stapel magazines nog even herschikkend, cynisch)* – Ja ... ?

HW – We overwegen een abonnement. De hotelgasten lezen graag es iets ... *(Neemt stapel lectuur.)* Maar hier mag bijvoorbeeld best eens wat in uitgedund worden, vind ik. Ik maak er deze week nog werk van.

RR – Dat is prima. *(Met de deur in huis vallend, zich onverwacht tot de andere wendend)* Eh ... meneer Skinov ... *(Gezicht manager Hugo Willems even verbaasd en gekrenkt.)*

S – Meneer.

RR – U werkt hier al een poos?

S – Drie jaar, meneer.

RR – Staat u graag aan de fornuizen van De Stervende Olifant?

S *(altijd neutraal, eerder koel, je weet echter niet of hij ook spot)* – Met mijn volle goesting, meneer.

RR – Uw personeel volgt u in uw scenario's? U komt uit Bulgarije hé?

S – Ze gaan voor mij door het vuur, meneer. En alles is op-en-top vers hier. Tweemaal warm per dag; 's avonds iets lichter. Tweede generatie reeds, meneer, jawel. Mijn ouders hadden een tabakswinkel en een krantenronde.

RR – Geeft u wel eens een Bulgaarse *touch* aan uw gerechten?

(Hierop imiteert Philippe mimisch – onmerkbaar voor de anderen natuurlijk – een 'boer' van Skinov.)

S – Zelden, meneer. De meeste hotelgasten stellen vertrouwde kost op prijs. Ik ben al tweede generatie. Yoghurt is een verre herinnering.

RR – Ach zo, ja. (*Wendt zich tot manager HW.*) Meneer Willems: hebt u al bekende mensen geherbergd in De Stervende Olifant? Enne ... hadden de gasten soms wel eens een opmerking over de naam van het hotel? U weet allicht dat olifanten op hoge ouderdom zich terugtrekken om rustig en in hun eentje te ...

(RR breekt hier af. Hermine en Frans Van Looy passeren, bekijken even nieuwsgierig het tafereel, knikken, Hugo Willems knikt wat overdreven terug, ze verdwijnen naar buiten.)

HW (*daarna – rijkelijk laat – gemaakt lachend*) – Hahaha! Dat zijn veel vragen ineens. (*Stilte; denkt even na, dan, heel abrupt & beslist:*) Nee.

RR – Eh ... nee? Nee wat, bedoelt u? Niet?

(Op dat ogenblik komt Eric Decat naar beneden gestormd (gestommel). Hij wendt zich onmiddellijk (hijgend) tot Philippe.)

ED – Vlug ... vlug ... de MUG ...

PH – Meneer, is er iets ...

ED – Vlug! Bel de MUG! Kamer 16.

RR (*hoogst verbaasd opkijkend*) – Mug?? Olifant?? Wat gebeurt er? Wat is hier gaande??

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

08

{ Dit is een klassiek tafereel zonder expliciete dialogen. Blauw zwieplicht. MUG-personeel haalt op draagberrie Lennart Craeybeckx naar beneden en buiten. Diverse hotelgasten worden ramp-toeristen; ze komen op de heisa af. Eric Decat overijverig en bekommerd aan zijde LC. Iedereen loopt elkaar wat voor de voeten. De redacteur/interviewer RR verdwijnt ontzet en hoofdschuddend van het toneel, naar zijn kamer. Ook G1, de vrouw, lijkt bijzonder aangeslagen. }

(HIERNA BEKENDE NERVEUZE AUTOCLAXONNADE VAN VOLGWAGEN 'A LA FAÇON DE TOUR DE FRANCE')

ACT II

01

{ Op het tuinterras van De Stervende Olifant. Hermine en Frans Van Looy, G3/4 Francky en Maïté. Ze zitten aan aanpalende tuintafeltjes en hebben contact met elkaar. }

F – Waar is de tijd ... Mijn eerste Frans, in het vijfde leerjaar bij meester Devriese (*zingzeggend*): *C'est un éléphant, qui marche, qui marche. C'est un éléphant, qui marche, qui marche tout le temps.* Dat was een liedje. Maar ik kon niet zingen. En ik kan nog altijd niet zingen.

HVL – Ja, we zijn hier in de olifant gelogeed in plaats van in de aap.

M – Mijn eerste Frans was ook een olifant. *Côte d'Or.*

HVL (*overdrijvend plat*) – Kottedor!

F – Een mens kan nog veel leren van verpakkingen: Frans, Engels, Duits ... (*overdreven articulerend*) *Rincez-moi s.v.p. ... Ultrahochoerhitzung-ofzoiets ...*

FVL (tegen iedereen in het algemeen) – Zeg, over olifanten en kerkhoven en chocolade gesproken ... Gisterennamiddag: dat was toch een vreemde toestand hé. Zo'n potloodstreep van een kerel, jong, scherp als een mes ...

HVL (*onderbrekend*) – Ben je daar weer met je mes?

M – Wat zou er met hem zijn? Leeft hij nog? Hij werd toch horizontaal weggedragen, hé? Een accident op zijn kamer? Een *attaqueske*? Tegenwoordig stuiken ook jonge voetballers dood op de velden.

(*Ondertussen serveert Ellen koffie op het tuinterras.*)

F – Zijn ogen waren ook gesloten. Maar er was geen bloed bij.

FVL – Weet niet. Voedselvergiftiging? Laten we hopen van niet. Anders ... Die apotheker was er ook niet gerust in, zag ik. Hoe heet die ook weer? Decat. Ja. Dat is het. Eric Decat. Hij stelde zich onlangs aan ons voor.

HVL – Tiens, we hebben de apotheker nog niet gezien vandaag. Hij zat ook niet aan het ontbijt. *Die kat kom nie weer ...*

M – Nu je het zegt ...

HVL (*tot Ellen, die op punt staat weer te verdwijnen*) – Weet jij al iets meer, meisje?

FVL (*daardoorheen*) – Mensen raken makkelijk zoek. Hoe kleiner de wereld wordt, hoe meer er verdwijnen. Kijk maar naar die ballonman ... Steve Fossett. Misschien ging die als een olifant op zoek naar een plek om te sterven.

HVL (*kort en bits terzijde reagerend*) – Waar slaat dat nu in hemelsnaam op, Frans?

FVL (*toevallig grappig uit de hoek komend*) – In hemelsnaam? Op een ballon verdorie!

E (*eerder kort aangebonden*) – Over gisteren? Nee mevrouw. Nog geen nieuws. (*Verdwijnt nu vlug.*)

F – Het was toch die eh ... hoe heet hij ... Decat zelf die naar beneden stormde om Philippe van de balie te alarmeren? Philippe heeft het me zelf verteld. Zou hij die gast kennen misschien? En hij heeft toch zelf ook een mobieltje? Hij zat er in de ontbijtzaal voortdurend mee te prutsen. Waarom belde hij dan niet ...

M – Ja schat, maar de MUG bellen vanuit een hotelbalie is veel duidelijker en eh ... normaler hé ... ik bedoel: officiëler. Hij wou waarschijnlijk zelf op de achtergrond blijven. Misschien heeft hij er eigenlijk helemaal niets mee te maken. Kent hij die kerel niet. Misschien ook dat hij dacht dat de baliebediende veel beter de weg naar De Stervende Olifant kon uitleggen. Het hotel zelf moet het initiatief nemen hé.

HVL – Maar de MUG kent wel zelf haar weg hoor. Zonder uitleg.

F – De mug die naar de olifant komt, haha!

M – Dat spreekwoord zit wel anders ineem, hoor Francky.

F – Jaja, maar toch ...

FVL – Het hotel zelf moest inderdaad in actie schieten. Maar het moet toch de apotheker geweest zijn die die gast heeft ontdekt hé. Welke kamer ... ?

HVL – Eric ... Meneer Decat zit op 14. Die jonge gast op de 16. Zoals de vorige. Die is alweer weg. Als een mes uit een boog. (*Spottend naar haar man kijkend.*) Messcherp. Naast elkaar dus. 14 – 16. Zouden ze elkaar dan kennen? Kan zijn hé.

FVL – Maar bij het ontbijt zaten ze toch niet samen hé.

M – Hij zat constant te bellen en te sms'en. Die dunne jonge gast arriveerde later.

F (*grijnzend*) – Een koppel dat zich niet wil *outen* misschien? (*Even lachend om zijn eigen 'mop'; niemand reageert echt, tenzij enig bedenkelijk gefrons van wenkbrauwen.*)

HVL (*na een poos stilzwijgen*) – Er zijn er twee nodig voor een tango, hé.

(HIERNA – uitzonderlijk – TWEWERF GETROMPETTER VAN OLIFANTEN)

02

{ Tuinerras. Vroege voormiddag. Philippe over de krant gebogen aan een tafeltje. Tegen zichzelf pratend, verbaasd over een bericht. }

PH - Potverdriedubbeltjes! Hier zie! Amai zeg ... als dat geen nieuws is ... (*articuleert half hardop in flarden*) ... bekende beroepsrenner Lennart Craeybeckx ... 25 ... trombose ... spoeddiensten ... Stervende Olifant ... diezelfde nacht nog overleden in Sint-Aloysiusziekenhuis ... miljaar ... (opkijkend van krant) ... Dat wordt een Tour de France richting hiernamaals. Zou meneer Willems al op de hoogte zijn?

(*Skinov komt een sigaret roken in de tuin.*)

S – Wat zit jij daar tegen jezelf te mompelen?

PH – Ah, Skinov. Ook goeiemorgen. Weet je het al? Hier ... in Het Laatste Nieuwsblad ... (*schuift krant richting Skinov*) ... Craeybeckx, verdorie ... !

S – Hé?

PH – Ewel: die beroepsrenner die ze hier gisteren nog weggetakeld hebben ... Onze gast van de 16 ...

S (*stoïcijns*) – Ah ja, die. Slecht nieuws? In een ravijn gekukeld? Stuurbreuk?

PH – Dood is echt wel slecht nieuws hé.

S (*verbouwereerd*) – Dood!? Helemaal dood?

PH – Hier, in de krant. Dood na trombose. Diezelfde dag nog. Allez, 's nachts eigenlijk.

(*Skinov buigt zich nu ook over de krant en leest mompelend.*)

S – Ja man ... Als meneer Willems dat zal horen ...

PH (*nadat ze allebei het stuk in stilte opnieuw hebben gelezen, laconieke toon*) – Zeg Skinov: je hebt die kerel toch niet vergiftigd met Bulgaarse bloody mary's gebaseerd op yoghurt hé?

S (*niet reagerend*) – Is hij echt dood? Niet te geloven. En zo mager. Zo ... zo pezig. Toen ze hem hier wegbrachten ... Ik was nog net op tijd om ... Ongelofelijk toch.

PH – Zeg Skinov: dat is toch geen goeie reclame voor De Stervende Olifant hé. Ook niet voor de keuken. We komen beter niet in de krant op die manier. Dat is ... Dat is barslecht nieuws.

S – Denk jij dat? À propos: heb je meneer Willems al verwittigd? Weet hij het al? Potverdorie: ze gaan hier ook de zaak onderzoeken zeker? Ik ga vandaag nog mijn potten en pannen oppoetsen. Is de werkvrouw er al?

PH – Weet niet. Ja: het zit er dik in dat we controle krijgen. Misschien zetten ze de eerste verdieping af met van die blauwe of oranje feestlinten: *crime scene*. Is meneer Willems boven? Ik heb hem nog niet gezien.

S – De deur van zijn kantoortje op het tweede stond halfopen.

PH – Wat deed jij daar op het tweede?

S – Ik hou van zonsopgangen boven de stad.

PH – We zijn verdorie al over 10 uur! En het motregent.

S (*laconiek*) – Hoog tijd om naar mijn fornuizen te vertrekken dan. (*Duwt sigaret uit.*) Zijn er al nieuwe gasten bijgekomen?

PH – Nee. Maar er heeft een ploeg van eenarmige voetballers gereserveerd voor volgende week. Vegetariërs allemaal. Grote eters!

S – Oké. Hoe minder volk, hoe minder vuur. (*Verdwijnt.*)

PH (*asbak met vies gezicht wegschuivend*) – Vuile zonsopgangroker.

ED (*onverwacht opduikend, haastige indruk, no nonsense dit keer*) – Eh ... goeiemorgen. Uitchecken, a.u.b.?

PH (*lichtjes verbaasd*) – Ah, eh ... geen ontbijt meer genomen, meneer Decat? ... merkte ik vanmorgen. De zaal is nu jammer genoeg al ...

ED (*onderbrekend*) – Nee, ik moet dringend weg. Mijn bagage staat al aan de balie. Ik heb op mijn kamer wat fruit gegeten.

PH – Ik kom eraan, meneer Decat. (*Ruud Redereicker verschijnt nu ook. De beide mannen kijken elkaar even dreigend aan.*) Meneer Redereicker, een goedemorgen. U ook ... (*Philippe kiept nu asbak over in een vuilnisbak.*)

RR – Goiedag. Eh ... ik vertrek over vijf minuutjes; moet een trein halen. Vroeger dan gepland ... onvoorziene omstandigheden ...

(*RR ziet de achtergelaten krant en leest even diagonaal. Eric Decat lijkt zich gedeisd te houden, wel ongeduldig wachtend op Philippe.*)

PH – Ik kom eraan, meneer Redereicker. En meneer Decat.

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

03

{ Onbestemde ruimte. Suggestie: achtergrondprojectie Bulgaars landschap? Eerder als in een droom. Chef-kok Skinov houdt een culinaire monoloog, gewapend met een schuimspaan waarmee hij zijn woorden dirigeert. Hij is ook in volle koksplunje en draagt een groot rugnummer 1. Af en toe grijpt hij iets eet- of drinkbaars uit een voorraadzakje om zijn hals, zoals renners op de fiets dat doen. Dat zakje wordt hem op een bepaald ogenblik aangereikt door een overdreven lange arm, die tijdens deze scène voortdurend zichtbaar is vanuit de coulissen, totdat het zakje is aangereikt. Dat mag een overdreven, zeer lange arm zijn. Deze scène figureert eigenlijk als een visioen. Het kan een droom van Skinov zijn, die alludeert op de dood(soorzaak) van de beroepsrenner: bloeddoping annex viscositeit van het bloed annex (risico op) trombose met de dood tot gevolg. }

S (hoogdravend) – Bulgaren leven lang! Bulgaren tergen de tijd! Het zijn niet de tijden die veranderen, maar de mensen die verouderen. Bulgaren niet. Geheime diëten met Bulgaarse yoghurt beletten het stremmen van het menselijk bloed. Balkanblubber waar zo de spot mee gedreven wordt, doet iets aan de viscositeit ofte stroperigheid van het bloed. Bulgaarse koks raken niet van de kook. (HIER GAAT SKINOV ZIJN EETZAKJE PLUKKEN VAN DE OVERDREVEN LANGE ARM DIE HET HEM VANUIT DE COULISSE AL ONONDERBROKEN ZICHTBAAR AANREIKT. HIERBIJ IS ZIJN RUGNUMMER 1 OOK GOED TE ZIEN. HIJ HANGT HET ZAKJE OM ZIJN HALS. EEN KEER NEEMT HIJ IETS TE ETEN; EEN KEER IETS OM TE DRINKEN. DE LANGE ARM VERDWIJNT ONDERTUSSEN LANGZAAM.) Hun gasten raken evenmin van de kook. Mijn sauzen zijn bloedverdunnend; mijn vuren antibacterieel. Ook blauw bloed hoeft me niet te vrezen. Ik kan blauw koken; ik kan rood koken; ik kan groen koken; ik kan zwart koken. Ik kan de eenkleurige kok bij uitstek zijn: één dag, één kleur. Wees gerust: uw bloed wordt er niet dikker van. Ik kan ook de Bulgaarse, de Vlaamse, de Waalse en de Belgische vlag koken. Coq-au-vin. Vol-au-vent. Coq-au-vent. Vol-au-vin. Coq-au-Vol. Vol-au-Coq. Ik hutsel; ik knutsel. Regenboog- en olijfboomkoken kan ik. Ik heb al voor heter vuren gestaan. Koken zit me in het bloed. Mijn bloed kookt. Ik trek mijn messen. Ik sidder en ik sudder bij de aanblik van een krop jonge sla met een diep verborgen knop, ik sidder en ik sudder bij de aanblik van een koppel opengespreide kikkerbilden als jongemeisjesdijen, ik sidder en ik sudder bij de aanblik van een knipogend konijnenoog in de gelatine van potjesvlees gevangen, ik sidder en ik sudder bij de schreeuw van de kreeft vlak voor het dodelijke doopsel. Ik ken de weldaden voor het menselijk bloed: de heilige oliesels uit Italië, de goede oliën uit de noten, de knoflook die de papillen teistert en de adem verpest, de sappen van (nadrukkelijk) beetgare en Búlgare wortelen. De evenaar, Kreeftskeerkring en Steenbokskeerkring lopen door mijn keuken. Ik eet en ik kneed en ik weet wat goed is voor merg, been, huid, haar, spier, bloed, hersens, kak en pis, want dat is wat de mens is. En als het moet, dan krijg je van mij een steak pretentie. Tweedegeneratievlees. Dan zeg ik: neemt en eet en verslik en stik, mijn boontje komt om zijn loontje. Voedertijd! Ravitaillering! Potjes poeders! Zakjes bloed! Voorwaar ik zeg u: eet mij, drink mij, dit is mijn vlees, dit is mijn bloed ...

(REST GAAT VERLOREN IN HEVIG GECLAXONNEER VAN VOLGWAGENS 'A LA FAÇON DE TOUR DE FRANCE')

{ Balie. Twee stuks handbagage op de grond. Eric Decat checkt uit. Ruud Redereicker is net vertrokken. Er duiken echter twee mannen van het parket op die hem opvorderen voor een gesprek op het politiebureau. }

PH (*nog even naroepend naar onzichtbare RR, die daarnet vertrokken is*)
– Prettige reis verder, meneer Redereicker! Zo, meneer Decat. U wou dus ook uitchecken hé. Een heel gedoe was dat hier onlangs, hé. De rust die u zocht ... We hopen dat uw verblijf hier toch een beetje ...

ED (*ongeduldig, op horloge en naar buiten kijkend*) – Ja ... jaja.

PH – U vereffende al vooraf, merk ik. (*Tikt iets in op gastenlijst.*) Zo ... er hoeft verder niks meer te gebeuren. Ik zou zeggen ...

ED – A.u.b., de sleutel.

PH – O, ja. Dank u ... Het regent weer zoals het alleen hier kan regenen, hé. Nooit kan het hier een keer ... Tiens, ik hoop dat er weer geen boerenbetoging is in 't stad of aan de periferie.

(*Op dat ogenblik komen twee mannen binnen die onmiddellijk Eric Decat aanklampen. Die zucht zichtbaar en reageert dan nogal stoïcijns, gelaten. Philippe kijkt zonder commentaar verbaasd toe.*)

M1 – Meneer Decat? Eric Decat? (*Ze tonen ondertussen vluchtig hun legitimatie.*) Heeft u nog bagage boven? (*ED schudt van nee.*) Gelieve ons te volgen.

ED – Eh ... nu onmiddellijk?

M2 (*met zachte aandrang*) – Ja meneer.

ED – Mag ik toch even vragen naar ...

M1 (*onderbrekend, beslist*) – We helpen u even met uw bagage.

ED – Maar mijn auto ...

M2 – Daar wordt nog voor gezorgd, meneer.

ED – Mag ik ook weten waarom ik mee moet?

M1 – Dat wordt zo duidelijk, meneer. U mag straks ... Kunnen we nu? U bent uitgeschreven? Ja? (*Met een blik naar PH.*)

ED (*zuchtend en schouderophalend, 'overgeleverd', terwijl PH meeknikt*) – Jaah ... Dit was blijkbaar de volgorde: eerst de poëzie van het leven, nu

volgt het proza. Het zij zo. *(Knikt schouderophalend naar Philippe, die wrang maar onbegrijpend glimlacht.)*

M1 *(hem ietwat verbaasd bekijkend)* – Goed dan.

(ED neemt een koffer in de hand; M2 ontfermt zich over de andere. M1 en M2 groeten Philippe kort bij het vertrekken. Die tikt even groetend aan zijn hoofd:)

PH – Meneren ... *(Blijft daarna even roerloos naar niets staren.)* Proza ... poëzie ... Wat bedoelt die rare apotheker eigenlijk? En wat heeft hij in godsnaam uitgevreten? *(Telefoneert dan via de balietelefoon met manager Hugo Willems.)*

PH – Meneer Willems? Hebt u even? Philippe van beneden hier. Eh ... er is weer wat gebeurd. U gaat het niet geloven. Die van kamer 14 was aan het uitchecken ... Wablief? ... Ja ... Die reporter van DAY&NIGHT is daarnet ook al vertrokken ... die ... onvoorziene zaken, zei hij, ja. Nee ... niet meer, nee ... Apotheker Decat... en ... ja, die ... eh ... hij is meegenomen door twee gasten in burger. *(Stilte.)* ... Parket, zeker? Weet niet ... Ja? ... Goed, meneer ... Ja ... 't een achter 't ander hé ... zeg wel. Maar ik behou het overzicht hier beneden, meneer.

PH *(neerlegend, hardop tegen zichzelf, hoofdschuddend)* – Hoe hoger, hoe droger.

(Een minuut later stormt Hugo Willems naar beneden.)

HW *(bezorgd, opgewonden, kort verwoordend, slaat daarbij even hard op het baliebelletje)* – Opgepakkt? Uitgecheckt? Decat van 16?

PH – Helemaal, meneer.

HW –Wat is dat hier toch de laatste dagen? Die coureur eerst met zijn trombose en dan dood, een apotheker gevankelijk weggevoerd ... Hopelijk komt DAY&NIGHT dat niet ter ore. Dat die Ruud Redereicker net nu langs moest komen, verdomme toch. Ferme antireclame. Best dat hij al de deur uit was voor ... *(plots ongerust)* Redereicker is nu toch al weg, hé? Heeft hij alles nog gezien? Hebben ze hem de handboeien omgedaan? Decat, bedoel ik natuurlijk?

PH *(laconiek)* – Redereicker was dan al foetsie. Een vrij man. En Eric Decat leek niet geboeid te zijn voor de zaak, meneer, nee. Misschien dat ze hem wel nog in de auto geketend hebben.

HW (*kijkt hem achterdochtig aan, spot of ernst?*) – Ah ... ja. (*Controleert nu even de gastenlijst.*)

PH – Meneer Decat is uitgecheckt en ergens anders weer ingecheckt, om zo te zeggen, meneer Willems. Zouden ze hem daar vasthouden? Wat zou hij uitgespookt hebben? Het ziet er mij geen type uit om ...

HW (*hoofdschuddend, droevig*) – We krijgen van alles over de vloer hé. Zoals in elk hotel. Maar het begint hier anders echt wel op een olifantenkerkhof te gelijken.

PH – Ja, maar met dat verschil dat ze de karkassen wel komen wegslepen, *dead or alive*.

HW (*koel*) – Jij bent ook niet op je mondje gevallen hé.

PH (*gevat*) – Ik ken mijn klassiekers.

HW – Zeg, nog iets, belangrijk hoor: hou dat stil voor de andere gasten hé. En voor Ellen en Pascale ook voorlopig. Hebben zij al iets ... ?

PH – Ja. Nee. Die waren boven druk bezig. Ik zal niks rondbazuinen, meneer Willems. (*Hugo Willems verdwijnt; Philippe neemt zijn gsm en belt Pascale, hierbij voortdurend om het hoekje glurend om niet betrappt te worden.*) Pascale? Is Ellen bij je? Waar zijn jullie nu? Ah, goed. Luister. Nieuws heet van de naald ... ja ... het neusje van de zalm ... het slurfje van het olifantje ...

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

05

{ Eetzaal. Alle overblijvende gasten: Frans en Hermine, Francky en Maïté, G1 (vrouw), G2 (man), bediening Pascale en Ellen. Die twee zwijgen voortdurend; alleen Ellen serveert. Pascale staat, tegen het buffet geleund, toe te kijken. Soms wisselen ze een blik; blijkbaar hebben ze spreekverbod. }

F – Hebben jullie dat ook gezien? Ze zijn aan het rondsnuffelen op kamer 14. Twee mannen. In burger. Ze zijn hier al zeker drie kwartier.

HVL – O? Wie zijn 'ze'?

F – Het zijn alleszins geen Broeders van Liefde. Het parket? Er moet iets gebeurd zijn.

FVL – Dat was toch niet de kamer van die coureur?

M – Nee, maar ook daar zijn ze al bezig geweest.

HVL – Het is de kamer van Eric Apotheker. Waar is hij overigens?

FVL – Ik heb hem ook niet meer gezien.

G1 (*is voortdurend met zakdoekjes in de weer*) – Zat er hier dan een apotheker?

FVL – Ja.

G1 – Had ik dat geweten. (*Haalt zakdoekje boven en snuit omstandig.*)

(*Allen nieuwsgierig wachtend. Er komt echter geen verdere uitleg. Onbegrijpend schouderophalen hier en daar.*)

G2 (*plots opkijkend van bord*) – IS het wel een apotheker?

G1 (*snotterend*) – Wat bedoel je? Sorry ... heb een aanval van hooikoorts ... en slecht geslapen ...

HVL – Hij was eigenlijk al met pensioen, had hij gezegd. Herinner je je dat nog, Frans? Hé Frans?

(*Frans Van Looy knikt bevestigend.*)

G2 – Het zag er mij eerder een *undercover* charlatan uit, zoals hij hier in het hotel over en weer peesde met zijn koffers achter zich aan. Een soort ... chique uitslover. Of een reiziger in droogshampoo.

HVL – Het waren zeker zijn pillen- en poederkoffers ... Of zijn beautycase; Eric Decat zag er nogal ... afgelikt uit. Waarschijnlijk een zalfjesman.

F – Zalfjesman?

HVL – Ja, zo een die om de halve dag zijn gezicht insmeert met antirimpelmelk van Het Kruidvat.

M – Waaraan is die Lennart Craeybeckx eigenlijk doodgegaan? Is dat al bekend? Stond dat in de krant?

F – Hij had hier alleszins een trombose gekregen. Denk je dat er een verband is tussen die twee?

G2 – Een coureur met zijn kruidendokter ... Waarom niet?

G1 (*Lijkt stilletjes te wenen.*) – Of nog erger.

G2 – Niet overdrijven hé.

G1 (*gekrenkt*) – Ah! Overdrijf ik?? Mag ik geen verdriet hebben bij een dode misschien??

G2 – Sorry ... Sorry ...

HVL – Je hebt het wel stevig te pakken met die hooikoorts, mevrouw.

G2 – Het is nochtans niet echt het seizoen hé.

G1 (*onverwacht scherp*) – Wat weet u daarvan ... Sorry ...

FVL (*weer 'ter zake'*) – En die vorige dan ... Brent Goeminne: zou die dan ook te maken gehad hebben met die rare apotheker?

HVL – Misschien niet, want die leeft nog ... Enfin: dat mogen we toch hopen. Verdorie, Frans: als wij hier maar levend uitgeraken!

FVL (*koel*) – Ik heb de krant van morgen nog niet gelezen, Hermine.

M – Heeft er hier iemand de kok al eens gezien? Gesproken?

G2 – Verdenk je de kok? Waarom niet de butler? Zoals in de film?

P (*passerend fluisterend tegen Ellen*) – Best dat Philippe dat niet hoort!

F – Meestal krijg je die gasten niet te zien, Maïté. Ofwel liggen ze met een ketting vast aan hun fornuis, opdat ze hun geheime ingrediënten niet in een dronken bui aan de klanten zouden verklappen, ofwel zijn ze zo beschaamd over hun gekooksel dat ze zich niet durven te vertonen. Nee, een kok heeft geen leven, zoals een nieuwslezer geen benen heeft. Maar dat wist je toch, hé?

Enkelen – Hahaha! (*Ellen en Pascale proesten ook stilletjes mee.*)

G2 – Hij ziet er niet van hier uit, de kok. Vreemd type. Ik zag hem al eens arriveren. Allez, ik veronderstel toch dat hij het was.

G1 – Hij gaat er soms eentje roken buiten op het terras. (*Weer met zakdoekje bezig, nasnuitend.*)

(*Totaal onverwacht komt Brent Goeminne in de eetzaal opduiken. Hij praat gejaagd, bijna paniekerig. Bezorgd gezicht. Ellen en Pascale kijken elkaar verbouwereerd aan, veren op en komen tot leven. Iedereen verast.*)

BG – Eh ... een goeiendag iedereen ... er was niemand aan de balie ... sorry voor het storen ... smakelijk ... dat ik zomaar hier binnerval ... eh ...

FVL – U hier ... ! In levenden lijve ... ! Ik bedoel ...

HVL – Als je van de duivel spreekt ...

M (*fluks Francky aanporrend*) – Vraag een handtekening, Francky! Vlug ... voor hij ... ontsnapt.

(*Francky weert af, protesteert mimisch.*)

BG – Is eh ... Is kamer 14 hier nog in het hotel? Ik bedoel ... die man die ...

FVL – Er zijn op het ogenblik twee mannen in die kamer bezig, jongeman. Eh ... het is Brent hé? Brent Goeminne? Het linkerpodium van Kuurne-Brussel-Kuurne?

BG – Twee?! Ja ... jaja ... Maar is die oude ...

P (*dwingend*) – Meneer! Kunnen we u helpen?

E (*idem*) – Ja? Komt u even mee? Wij zullen u wel helpen. (*Met hoofdknik naar balie wijzend. E en P voeren hem met zachte hand weg uit eetzaal. Hij gaat gewillig mee.*)

BG – Ja, ik zoek ... eh ... wacht eens ... kunnen jullie niet gewoon eens ... (*Ze schuifelen gedrieën naar buiten; de gasten volgen ze reikhalzend met hun blikken. Gesprek sterft uit.*)

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

06

{ Overgang naar salon/balie. Brent Goeminne, Ellen, Pascale komen eraan en gaan zitten. Philippe arriveert ook achter baliedesk. }

PH – Meneer Brent ... Meneer Goeminne! Dacht ik het niet u daarstraks van op het tweede gezien te hebben! Weer in de stad, ja?

BG (*flauwtjes*) – Ja, hallo.

PH – Koffie? Frisdrankje? Komt u opnieuw boeken?

BG – Nee, merci. Ik ben op zoek naar iemand.

P – Meneer ... Brent ... : weet je het eigenlijk al van Lennart Craeybeckx? Waarschijnlijk wel hé ...

BG – Het is daarom dat ik hier weer ben! Zit die oude chique type nog op kamer 14?

E – Ze zijn die kamer momenteel aan het uitkammen. Eric Decat is al vertrokken. Definitief uitgecheckt.

BG – Shit.

PH – Tja ... als je dat uitchecken kunt noemen ... Een paar agenten in burger hebben hem meegenomen. Hij is weer ingecheckt, om zo te zeggen. Nietwaar, meisjes? *(Ellen en Pascale knikken zwijgend.)*

BG – Politie? O shit.

E – Had je nog iets nodig van hem? Uit zijn kamer? Dat zal moeilijk zijn: ze laten ons er niet in. Niemand.

P – Het is net als in een feuilleton. Met doorzichtige handschoenen en al.

BG – Ja, ik hoor het al: ik moet hier dringend weer weg. Hebben ze het gastenboek bekeken?

PH *(hoofdknik naar computer)* – Dat is het eerste wat ze hier gedaan hebben.

BG *(eerder bij zichzelf)* – Ik had verdomme beter een andere naam opgegeven.

PH – Ik heb bij niemand uw naam vernoemd, hoor! Allez ... bij niemand van de gasten toch.

BG *(berustend, dan plots beslist)* – Ja ... ik weet genoeg. Sorry voor het storen nogmaals; ik moet er echt weer vandoor.

P – Ken jij die oude apotheker dan misschien goed?

BG – Apotheker?

P – Ewel: die Eric Decat. Van kamer 14.

BG *(verbaasd)* – Zei hij dat hij apotheker is?

(Ellen, Pascale en Philippe knikken.)

BG *(murmelt ongelovig, neeschuddend)* – Mm ... Hm ...

PH – Maar hij is met pensioen, zei hij. (*Plechtiger*) ‘In ruste’.

BG (*nogal heftig*) – In ruste? Het is nu vooral mijn maat Lennart Craeybeckx die in vrede rust! Of in onvrede.

(*Er klinkt gestommel; iedereen kijkt op; BG springt fluks op en verdwijnt als de bliksem naar buiten. Twee mannen passeren wat later, kijken even onderzoekend naar de drie, groeten kort en verdwijnen ook naar buiten.*)

E – Zij kwamen, zij zagen, zij verdwenen weer.

P – En hij ook.

PH – En die kat kom nie weer ...

P – Weet meneer Willems hier eigenlijk van?

PH – Die zit eigenlijk al een paar dagen op hete kolen. Eh ... ik kreeg mijn orders.

P – Wij ook, hé Ellen?

E – Weet er iemand eigenlijk wat er hier echt aan de hand is?

PH – Willems is karig met zijn informatie. Ik mocht niet te familiair omgaan met Eric Decat, Brent Goeminne en Lennart Craeybeckx.

P – Dat heeft hij tegen ons ook gezegd. Ze kwamen vooral om uit te rusten, zei hij. Bekend volk moet gerust gelaten worden. Ze hebben ook recht op hun privacy. Ze moesten (*luchtcitaattekens*) ‘uitblazen’ en ‘opladen’.

E – Yep. Of was het ‘uitladen’ en ‘opblazen’ ?? Hihhi

PH – Allez vooruit: het is nu wachten op een volgende dode, een nieuwe verschijning of een verse verdwijning. De Stervende Olifant: *day and night* tot uw dienst! *At your service*. Gelieve niet allen tegelijk te sterven; graag een na een. À propos: moeten de gasten in de eetzaal niet wat verder vertroeteld worden, meisjes? Die liggen daar wellicht al allemaal halfdood ...

E & P (*opspringend*) – O!

P (*tegen Ellen*) – Ik begin alvast boven; ga jij maar naar de eetzaal.

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

07

{ Weer eetzaal. Hermine & Frans, vrouw G1, man G2, Maité en Francky, Ellen. }

HVL – Is het opgelost, meisje? Hoe heet je eigenlijk? Ik zit hier al vijf dagen en ik ken nu nog de namen niet. Of ik vergeet ze telkens weer. Dat kan het ook zijn.

E – Ellen, ja mevrouw.

HVL – En dat ander meisje?

E – Dat is Pascale.

G2 – Hij had zeker een van zijn valiezen vergeten ... die coureur van daar-net.

E – Zoiets ja ...

FVL – Hij zag er mijns inziens nogal zenuwachtig uit.

F – En was dat nu echt een coureur? Hij zag er ondervoed uit, als je 't mij vraagt.

FVL – Ah ja hé! Hij is toch tamelijk bekend. Een goeie tijdrijder. *(Met handen in lucht tekenend.)* Gestroomlijnd. Geen grammetje vet.

F – Nooit van gehoord. Ik volg de koersen niet.

G2 – Allemaal spuiters en pillenslikkers. Alleen hun rugnummers verschillen.

G1 *(scherp)* – Het is toch altijd iemands kind hé! *(Begint zowaar weer stilletjes te huilen. Gedoe met tissetjes.)*

G2 – Zal wel zijn.

G1 *(dubbelzinnig)* – Hij informeerde inderdaad naar die apotheker hé.

G2 – Zie je wel. Waar dat er rook is ...

F – Geen wonder dat hij zenuwachtig was: die andere coureur is hier met een trombose weggebracht en heeft ondertussen zijn lepel aan Maarten gegeven! Misschien waren het goeie maten.

M – Zijn pijp, Francky, zijn pijp.

G2 – Zouden ze dan alletwee met die Decat te maken hebben?

F – Volgens mij wel. Er is hier iets eh ... (*kijkt naar Maité, bang om weer een fout te maken.*)

M (*spottend*) – ... lepelachtig?

HVL (*misprijzend*) – Apotheker ... Apotheker ... Je kunt zeggen wat je wil als je ergens op hotel gaat. Dat staat ook al lang niet meer op een identiteitskaart hé. De wereld barst van de ingenieurs, de directeurs en de professoren. Directeurs van de lege dozen, ja!

FVL (*totaal naast de kwestie*) – Wat staat er op het menu vanmiddag? Welke dag zijn we?

M – Wij gaan eens uit eten, hé Francky? We gaan naar De Zeester voor Belgische mosselen. Ze schijnen nog goed te zijn. En morgen vertrekken we weer. Francky's werk zit er hier op. En mijn weekje vakantie ook. (*Tot Hermine en Frans:*) Knippen jullie er ook er even tussenuit? Ik bedoel: zijn jullie op vakantie? Citytrip?

HVL – Wij? O, niet speciaal. Mijn man hier heeft *paperwork* in de stad. Familiezaken en notaristoestanden. We komen van de andere kant van het land.

FVL – Zo is dat. Andere kant.

M – O.

FVL (*nogmaals*) – Weet er iemand het menu voor vanmiddag?

G2 (*laconiek*) – Hamrolletjes is de dagschotel, en voor wie dat niet lust, is er zoals elke dag steak met friet voorzien. Goed bekeken van de chef. Ik eet al vier dagen biefstuk.

G1 (*zwaar op de hand*) – Het riekt hier naar bloed.

FVL – Hamrolletjes! Hoor je dat, Hermine? Dat is uw tand, hé! Ik begin al te kwijlen.

HVL – Ik ook, Frans, ik ook. Leve de hamrolletjes.

G2 – Een tandje bijsteken hé.

M – Hihi!

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

{ Balie/bar & salon. Eerder laat op de avond. Philippe bedient aan de bar. Vooral cocktails en sterkedrank. Gasten: chef-kok Skinov, Maïté en Francky (laatste avond in hotel), G1, G2, Frans Van Looy. Enkelen op barkruk aan kleine bar, enkelen in fauteuils salon. Iedereen reeds wat aangeschoten; dat wordt gaandeweg duidelijker. }

PH – De mevrouw is niet mee nedergedaald, meneer Van Looy? Mevrouw Hermine? Geen zin in een drankje? Na al die emoties?

FVL – Nee ... nee. Geen goesting. Het is geen bartype. En ze ging er eens vroeg in vanavond.

S – Het zijn nochtans de mooiste uren van de dag. Even parkeren in de zijstrook ... boven de smeerput ... de batterijen weer opladen ... het bloed wat verdunnen ...

FVL – Maar ze is zich nu ook goed aan het opladen hoor, mijn vrouw.

F (*gekscherend*) – Ah, drinkt ze in de duik dan? Veel vrouwen ...

M (*kort bevelend*) – Klep dicht, Francky!

G2 (*grijnzend*) – Wou je iets over sherry kwijt, Francky? Porto?

F – O ... eh ... tot uw orders, Maïté. Gezondheid iedereen! Vanwege mijn vrouw en ik.

M – Ja, gezondheid, mensen. Op onze laatste avond hier. Morgen zijn we weg.

G1/G2/F/S/PH(*door elkaar*) – Santé! Prosit! De volgende is van mij! Ik neem ook een optie!

PH (*gemaakt smekend*) – Heb medelijden met de West-Europese Tijd van deze barman, mensen! Meneer Willems wil ...

S (*onderbreekt*) – Zet al maar de volgende ronde gereed, Philippe, voordat Poire Willems hier opduikt. Het is maar één keer per dag halfelf in de avond! Dat is een bekende spreuk in ... in de Balkan.

FVL – Waren de mossels goed in De Zeester?

M – Ze waren te vreten, ja. Maar ik vond toch ook twee krabbetjes.

F – Er zaten toch ook nog veel kleintjes tussen.

S – Dat heb je met hangcultuur hé! (*Maakt hierbij een klassiek obscene borstengebaar. Misprijzende blikken G1 en M en HVL; enig kort gegriinnik van G2 en PH.*)

FVL (*slijmerig*) – Die hamrolletjes vanmiddag waren pico bello, meneer Skinov. Blij dat ik u leerde kennen. De chef van De Stervende Olifant in persoon ...

S – Ach ... dank u. Zegt u dat bij gelegenheid eens tegen de manager, meneer Willems.

FVL – We krijgen die eigenlijk niet vaak te zien hé.

S – Ach ... hoge bomen ... (*wijst naar boven*) ... tweede verdieping. Hoog en droog in het kleinste kamertje van het hotel. Vlak bij de sterren hé.

G1 (*al duidelijk dronken*) – Woont hij hier dan ook misschien? In het hotel zelf? Op mijn verdieping?

S – Tijdelijk toch; hij is net gescheiden. Woonde voorheen twee straten ver van hier. Is eruit geflikkerd. Anderhalf kind. Mooie vrouw. (*Weer dat borstengebaar.*) Nou: feeks.

G2 – Kende jij die dode renner, meneer Skinov? Ik bedoel: die renner die doodgegaan is? Die hier een kamer had? Eh ... Lennart Craeybeckx?

S – Zeg maar Dimitri. (*Wuift voor een vers rondje; Philippe voorziet iedereen opnieuw, ook zichzelf.*) Eh ... nee, ja, van in de krant misschien. Koers interesseert me niet. Trombose ... erg.

PH – Ik wist niet dat je daar van doodging, van een trombose.

G2 – Er zal wel weer meer achter zitten; let een keer op mijn woorden! Coureurs ...

G1 (*onverwacht, scherp, tegen Skinov, terugkomend op zijn woorden van daarnet*) – Anderhalf kind?? Anderhalf kind?? Wat bedoel je daarmee, meneer Skinov? Je klinkt als een slager! Het ... Het riekt hier naar bloed!

S (*grinnikt vettig*) – Hihi ...

G1 (*strijdlustig, plots opvliegend*) – Nee: serieus. Wat is dat nu voor ... Als vrouw kan ik dat ... (*snerend*) ... 'Mooie vrouw' ... 'Feeks' ... 'Anderhalf kind' ... en 'Gescheiden' ... lekker woord hé kok? 'Gescheiden'. Zeg het maar twintig keer na mekaar. Voor je straf. En doe daarbij voortdurend zo! (: *imiteert borstengebaar, morst daarbij haar wodka.*)

M (*maakt achter haar rug drinkgebaar naar de anderen, 'ze is dronken', sussend glimlachend*) – Je maakt van een mug een olifant, mevrouw. (*Probeert met wat humor te blussen.*) O: goed gevonden van mij hé? We zijn hier toch ...

F – ... in de Olifant, hé schat. Waar haal je het toch altijd!

G1 (*nog scherper*) – O ja? Vind jij dat? Hé? Nee: ik maak helemaal geen mug van ... (*verward*) ... Ik maak van ... Ik maak van anderhalf kind twee kinderen!

(*S maakt achter haar rug andermaal opbollend borstengebaar. Gelach alom; dat zet G1 in vuur en vlam.*)

FVL (*steile cliché debiterend*) – Het is altijd iemands kind hé. Of een tweeling, haha.

G1 (*dronken, roepend, zich nu tot FVL wendend*) – En wat bedoel jij daar nu mee, als ik vragen mag? Of heb je anderhalve ... eh ... een halve portie grijze massa in je grijze hoofd? Ter hoogte van je trombose? Hé? (*Haar flater herstellend.*) En anderhalve portie durf omdat je vrouw boven zit en er nu niet bij is?

G2 (*in plaats van FVL antwoordend*) – Ewel: dat het ... dat het altijd iemands kind is, verdorie. Dat bedoelt hij. Maak het nu toch een keer zo erg niet.

G1 (*pathetisch, zwaar op elk woord steunend*) – En weet jij eigenlijk wie ik ben, meneer? En welk kind ik heb? (*Grijpt naar verkeerde glas en drinkt dat half leeg. M gebaart dat het het hare was. Philippe gebaart dat hij wel een vers glas voor haar zal zetten.*)

M – Val ons daar niet mee lastig, vrouw! Dit is toch niet ...

F – Maar hoe zouden wij dat nu kunnen weten? Kom, laten we ...

M – Sstt, Francky!

G1 (*snerend, klaaglijk imiterend*) – 'Het is altijd iemands kind hé!' (*Kiept rest eigen glas in een keer uit.*)

PH (*sussend, glazen bijvullend, niemand weigert*) – Allez allez ... niet zo fel hé, mensen.

M (*verontwaardigd*) – Maar allez, het is toch zij daar die ...

G2 (*laconiek*) – De klant is koning.

FVL – Mensen ... mensen ...

F – Dat loopt hier nog verkeerd af.

G2 (*plots toegeeflijk, richting G1*) – Vooruit ... vertel het ons eens ... voor dat je weer eh ... ontploft.

G1 (*hard, nadrukkelijk langzaam*) – Die dode coureur hé ... die dode coureur is ... was mijn zoon! Lennart Craeybeckx, ja, die. Die van kamer 16! Weet je 't nu? Ja? (*Treiterend imiterend:*) 'Iemands kind!' (*Roept hard:*) HET RIEKT HIER NAAR BLOED!

(*Gaat naar fauteuil in salon en krimpt er huilend ineen. Iedereen plotseling sprakeloos. Alles valt stil.*)

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

ACT III

01

{ In salon. 's Ochtends. Philippe. Hugo Willems komt haastig binnen. Gesprek tussen de twee. }

HW – Ja ... Philippe ... Het is goed dat je me geroepen hebt. Eh ... wat is er allemaal gebeurd gisteravond? Toestanden aan de bar hier? Ik heb je toch al een paar keer vriendelijk verzocht om ...

PH – Nee ... Ja ... Het is die vrouw van kamer 22, meneer. Eh ... uw verdieping ...

HW – Ja? Ik zie ze voor mij ... ja?

PH – Wel: daar is iets mee. En iedereen weet het. Het heeft met die dode coureur te maken. Ze heeft het gisteravond allemaal verteld. Ze was wel een beetje teut, echt wel boven haar theewater moet ik zeggen. Het begon met een ruzie. Skinov had blijkbaar iets verkeerd gezegd en ...

HW – Skinov? Hing Skinov ook nog aan de bar?

PH – Ja, maar hij was oké hoor. Hij had alleen iets over uw situatie gezegd dat de vrouw blijkbaar niet zinde. Een of andere verwoording ... je kent Dimitri, hé.

HW – Mijn situatie? De kok?

PH – Niet belangrijk, meneer. Niet belangrijk.

HW – Ja ... jaja. En verder? Die vrouw?

PH – Een rare *surprise*, meneer: dat blijkt de moeder van Lennart Craeybeckx te zijn alstublieft! De renner met de trombose die

HW – ... die ook dood is? Eh ... ik bedoel: die 's nachts dan in het ziekenhuis ... ?

PH – Ja, die.

HW – Maar ... hoe zit dat dan ... wat deed zij hier dan ... en verder?

PH – Het kwam er allemaal uit, meneer, nadat ze hier in het salon in een fauteuil wat bekomen was van de woordenwisseling. Eh ... met iedereen hoor, niet alleen met Dimitri. Bleek dat er tussen haar en haar zoon een breuk was. Is. Ze waren ... Ze zijn *on non-speaking terms*. Al enkele jaren is dat het geval. Ze was er namelijk gloeiend tegen dat haar zoon voor een rennerscarrière koos. Dat was ook de reden waarom haar man ervan door gegaan was: die was er juist wel gloeiend voor. Hommeles tussen de echtelieden! En ondertussen – u gaat het nooit geloven – heeft ze een nieuwe vriend: niemand minder dan die DAY&NIGHT-reporter Ruud Redereicker!

HW – Maar ... maar ... Hoe knoop je dat nu ...

PH – Ja ... ongelofelijk hé?

HW – Maar waarom in hemelsnaam komt ze dan naar De Stervende Olifant? En die Ruud Redereicker dan? Dat interview?

PH – Ze zei dat ze ondanks alles een oogje in 't zeil wilde houden. Ze had vermoedens omtrent die rare apotheker Eric Decat en beweert dat dat eigenlijk een bloeddopingdokter is die zijn praktijken in hotels uitoefent. Ze wou haar zoon Lennart nog proberen te overhalen om het niet te doen. Dat lukte niet: de zoon wou onder geen beding nog contact met haar. Hij beweerde dat ze zijn carrière wou fnuiken. Hij koos volledig de kant van zijn vader. Die had daar allemaal geen problemen mee.

HW – Zij *stalkte* dus om zo te zeggen haar zoon? En zij heeft dan wellicht de politie gebeld, na het nieuws van de dood van haar zoon? Of zelfs al direct na de trombose?

PH – Waarschijnlijk wel hé.

HW – Ja ... en de vader dan? En die Ruud Redereicker?

PH – De vader zit permanent ergens in een of andere volgwagen van de voorjaarsklassiekers ... hopen op de grote doorbraak van zijn zoon.

HW – Ja ... goed ... en die journalist dan?

PH – Die kwam op haar verzoek om poolshoogte te nemen en haar te steunen. Hij wou op vraag van haar nog een laatste keer inpraten op Lenart. Maar hij kreeg er de kans niet meer toe. Laat hij nou net ook voor zo'n hotelmagazine werken!

HW – Ja ... Die combineerde als een koele kikker twee zaken, getverderrie. Vriendje-van en paparazzo. Vandaar zijn vreemde vragen ... bekende mensen ... de naam van het hotel ... verdomd ... Zijn artikel zal niet mals zijn voor De Stervende Olifant. En is die vrouw hier nu nog?

PH – Nog niet gezien vanochtend. Ze verbergt zich waarschijnlijk op haar kamer. Ik vermoed dat er momenteel een hamer en aambeeld in haar hoofd zit. Ze dronk pure wodka aan een dapper tempo. Ze rook bloed. Ik had mijn handen vol gisteravond.

HW – Als de rekeningen maar kloppen. Maar waarom bleef ze hier dan nog logeren na de dood van haar zoon? Dat is toch op z'n minst vreemd? Moest ze geen voorbereidingen treffen om haar zoon ... Waarom ging ze niet naar huis?

PH – Dat vroegen wij haar ook gisteravond. Ze zei dat ze op Ruud Redereicker wachtte. Die had nog een onverwachte opdracht in de hoofdstad, maar hij zou daarna onmiddellijk terugkeren. Ze wou ook in de omgeving van haar dode zoon blijven, zei ze; ze woont namelijk ver van hier.

HW – Die keert dus ook nog terug? Naar hier?

PH – Ja. Hij wou nog zijn onderbroken interview verder afhandelen, zei ze.

HW – Shit. Koele kikker. En Eric Decat ... die vriendelijke apotheker ...

PH – ... apotheker in ruste, zei hij ... Rare vent ... Zei vreemde dingen. Volgens mij was die gedrogeerd. Zit nu waarschijnlijk kort, een dode op zijn kerfstok.

HW – Dat is dus eigenlijk een bloeddopingdokter?

PH – Yep!

HW – En die andere coureur dan? Die hier eerst ...

PH – Brent Goeminne?

HW – Ja: die hier nog voor Craeybeckx een kamer boekte ... Was die ook eh ... Was dat dan ook een klant van Eric Decat? Ook aangebrand?

PH – Waarschijnlijk wel, hé. Die kwam hier later natuurlijk nog in paniek informeren, nadat hij al uitgecheckt was de dag voordien en nadat hij de krant gelezen had of het nieuws vernomen had. Hij wou Decat terugzien, waarschijnlijk doodsbang dat er met hem ook iets zou gebeuren. Het schijnt dat bloeddoping stroperigheid in het bloed veroorzaakt. Dat kan tot een trombose leiden. En je kunt er ook van doodgaan. Staat allemaal op Wikipedia, meneer. Je moet echt eens kijken. Wellicht was het dus niet zijn eerste keer, van die Lennart Craeybeckx. Bloeddoping gebeurt vaak niet eenmalig. En als je pech hebt ...

HW – Getverdegetverdegetver ... !

PH (*samenzweerderig, vertrouweljk*) – We gaan dat allemaal voor ons houden zeker, meneer Willems? In het belang van het hotel?

HW (*stem verheffend*) – Maar hoeveel mensen hingen hier gisteravond aan de bar, Philippe? En hoeveel graden hadden ze? Volgens mij staat het al in alle roddelkranten van het land! Om van de boekskes van volgende week nog maar te zwijgen. En die rare snuiter van een Ruud Redereicker zal hier tot overmaat van ramp ook nog een keer opduiken! Verdomme: subiet mag ik de keet sluiten! En dat juist in mijn situatie ...

PH – Tja ... misschien ook helemaal niet hé, meneer Willems. De mensen hebben graag ...

HW (*onderbrekend*) – Heeft ze ook nog gezegd wanneer die vriend van haar ... die journalist terugkomt?

PH – Vandaag ... als ik me goed herinner. En ze zou dan vandaag ook haar koffers pakken.

HW – Getverderrie ... een bloeddopingdokter ... het parket ... een foute coureur ... een *stalkende* mama ... een *undercover* journalist ... een trombose ... een dode ... een verrezen coureur ... (*pauze*) ... Wikipedia ... Wat is dat hier eigenlijk ?? ... het Chelsea Hotel??

PH – Ik zou het niet weten, meneer Willems.

HW (*na een poos stilte, er valt hem iets in*) – Dus de kok had het over mijn (*luchtcitaattekens*) 'situatie'? In bewoordingen die die vrouw niet zinde? Zo is het toch hé?

PH (*aarzelend, minimaliserend*) – Eh ... ja. Maar daardoor kwamen we ook een en ander te weten hé meneer ... Daardoor begon het allemaal. Was er dat niet geweest ...

HW (*traag, nadrukkelijk*) – En jij gaat me nu waarschijnlijk niet verklappen, mijn trouwe Philippe ...

PH (*beslist*) – Nee meneer.

(*HW kijkt Philippe ietwat verbaasd aan, maar dringt niet aan.*)

HW (*na een poos*) – Een droom van een balienees hé ... onze Philippe ...

(HIERNA GETROMPETTER OLIFANT)

02

{ Eetzaal. Namiddag. Hugo Willems, G1 en Ruud Redereicker. Hugo Willems stuurt Pascale wandelen nadat ze koffie kregen. }

HW (*doet zich 'steviger' voor dan hij in feite is*) – Merci Pascale, dat is het. We willen het eerste uur niet gestoord worden. Je kunt ...

P – Oké, meneer Willems. (*Verdwijnt meesmuilend-imiterend.*)

HW (*afwachtend*) – Zo.

(*Even stilzwijgen. G1 gooit bruistablet in glas water.*)

RR – Gaat het al wat, schat? (*Installeert ondertussen taperecordertje.*)

G1 (*kortaangebonden*) – Begin er maar aan, Ruud, dat we hier vlug weg kunnen. We hebben nog van alles te regelen. Meneer Willems hier is overal op de hoogte van.

RR – Is dat zo, meneer Willems?

HW – Mijn ... Mijn bediende heeft me al volledig geüpdatet, inderdaad meneer Redereicker.

RR – Aha. Ja ... een complex verhaal, nietwaar.

HW – Nietwaar ...

RR – Hm ...

HW (*in een opwelling*) – Mevrouw, een blijk van begrip van mijnentwege: omwille van de doorstane emoties hier in hotel De Stervende Olifant hoeft u uw verblijf niet te betalen. *It's on the house*, zoals ze zeggen, hm, hm.

G1 – Ja ... dank u, aardig van u.

RR – Maar daarmee hebben we Lennart niet terug hé.

HW – Zeg dat wel. Nogmaals mijn deelneming. Wij konden niet weten ... Onze deelneming dus. Eh ... mevrouw: Dimitri Skinov ... de kok bedoel ik ... gisteravond: die heeft u toch niet lastiggevalen hé?

G1 (*zoekend in geheugen*) – Kok? Nee ... o nee. (*Drinkt bruiswater op.*) Het was de kok niet. (*Pauze.*) Bah ... smaakt naar ... nee, laat maar.

RR (*ongemakkelijk nieuwsgierig*) – Hé?

G1 – Het is niks, Ruud, maak je niet ongerust. Stel nu maar je vragen, vooruit.

RR – Allez ... oké dan. Meneer Willems ... even mijn opdracht van een tijdje geleden verder afmaken ... eh ... afronden ... als u dat goedvindt.

HW (*plots welwillende air, wrang glimlachend*) – *Fire away ... night and day ... !*

(*Philippe komt nog om een hoekje gluren, maar HW wuift hem met een nerveus handgebaar weg.*)

RR (*voorovergebogen in recordertje*) – Tweede deel interview voor DAY&NIGHT met manager de heer Hugo Willems van hotel De Stervende Olifant ... 1 ... 2 ... 3 ... (*poos stilte*) ... (*dan onverwacht*) ... Meneer Willems: bent u sportliefhebber?

(EINDE. OORVERDOVEND GECLAXONNEER VAN VOLGWAGENS.)